

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 57

בס"ד כ"ח אלול פ' האזינו ער"ה תשנ"ח

פנינים יקרים לראש השנה

בס' אמת ליעקב (מהרה"ק מסאדיגורא) לראש השנה ש' תרל"ב אמר: הרה"ק ר' זוסא זיע"א לא היה דרכו לומר תורה, אך כאשר פתח פיו לפעמים לומר ד"ת היו דבריו עמוקים ומתוקים מאד. ופעם אחת אמר הרה"ק הנ"ל, כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב (פא, ה) פי' כי מצות תקיעת שופר היא מלתא בלא טעמא כי לא נזכר טעמה בהתורה"ק, ואעפ"כ מקיימים ישראל זאת המצוה אע"פ שהוא חק. וע"כ גם כאשר יש ח"ו דינים על ישראל ואם יתנהג עמהם השי"ת כפי מידת הדין לא יזכו ח"ו בדין, אעפ"כ הקב"ה בעזרם בלתי טעם, כמו שהם מקיימים החק בלתי טעם, עכ"ל.

טעם לשופר כי בתפלה בפה ישנם מדרגות שונות אחד יתפלל ביתר התלהבות מחבירו וכוונה יתירה וזה יוכל לגרום שאחד יתגאה על חברו. אבל בשופר שהמצוה היא השמיעה והכל שומעים יחד והכל שוים בזה ואין כאן מקום לגאווה.

הנביא אומר הרם כשופר קולך. קולך יהי' בלי שמץ גאווה כשופר. מזה יוצא שהשופר היא עולה לשפלות... וזה הוא רצונו של הקב"ה כי אני את דכא אשכן אמר ה' (ישמח ישראל)

ופתחון פה למיחלים לך וכו'. קל יותר המחשבה אבל לפתוח הפה קשה יותר לכן מבקשים מהקב"ה שיתן פתחון פה שיהי' לנו מה להגיד (ע"פ חרושי הרים)

"תקיעה" מעוררת מהתרדמה וכל אחד משים על לבו מה הוא ומה מעשיו, ואז "שברים" נשבר לבו בקרבו ומתחרט על רוע מעשיו. "תרועה" אז נתעורר רצון והקב"ה משפיע להם כל טוב.

(ישמח ישראל מהרה"ק ר"י מצורטקוב)

שפרו מעשיכם (תפלות ר"ה) לאו דוקא לתקן מעשים רעים ח"ו, אלא אפילו מעשים טובים שעשו צריכים לשפרם ולתקנם ולנקותם מפניות וממחשבות לא טובות וזהו שפרו מעשיכם.

(זר זהב להרה"ק ר' זאב סטריקוב)

וזכרת את ה' אלקיך וגו' (דברים ח יח) שצריך לתת לבו על טובתו. כי מה' היתה לו, ודבר זה יעירה תמיד להכיר בוראו והשגחתו עליו, ותחילת תחבולות יצר האדם הוא להשכיחו דבר זה. ודבר זה יכנס לאברו... לזה סמך מאמר שאחרי זה והיה אם שכוח תשכח, פירוש אם שכוח דבר זה שה' הוא המטיב לך... סופך שתשכח את ה'... הא למדת שזכירה זו גדר גדול לעבודת ה' ומחסרונה ידיחנו השטן ממדרגה למדרגה. (אור החיים)

הנה ידוע מאמרם ז"ל (ברכות נ"ד) דחייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה, והיינו שגם הרעה של הקב"ה בודאי טובה היא כי מאתו לא תצא הרעות, רק האדם סובר שהוא רעה חלילה אבל באמת שהוא טובה, וכל זה אם אדם יודע זאת ואומר שהוא בודאי לטובה אז יהיה כן... וז"ש הכתוב "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו", אף אם עושה דבר לפעמים שנראה רעה ג"כ חסד הוא ויהי' מזה טובה רק באופן "יאמר נא ישראל כי לעולם חסדו" שהם יכירו ויאמרו שהוא חסד וטובה אז בודאי יהי' כן.

(יריעות שלמה להגר"ש קלוגר בפירושו על התפילה)

הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלקי ישעי. ר"ל שדוד המלך ע"ה היה מתפלל על עצמו לכל יתגאה לבו בעבודתו ית"ש, שיתן לו השי"ת לב להבין שהכל הוא מאתו ית"ש, שהוא ברחמיו עוזר לו שילך בדרך האמת, וזה שנאמר: "הדריכני באמתך - ולמדני כי אתה אלקי ישעי שאותך קייתי כל היום".

אני אל אלקים אקרא וה' יושיעני (נ"ה, יז) כלומר: אני למידת הדין אקרא שיתהפך למדת הרחמים, וה' - במדת הרחמים - יושיענו. עכ"ל.

(דורש טוב (החדש), ילקוט אמרות. בשם נועם אלימלך, פ' מקץ)

אייר תשמ"א

לכבוד ...

היום!.

וזו התורה הנקנית במ"ח דברים חרות על הלוחות חירות מן השעבוד של מוסכמות הזמן והטבע של מדות הגאווה והיאוש שהם כשלונות העבר ודמיונות העתיד ותולדותיהן מדות העצבות והעצלות והמלחמה לה' בעמלק במסירות נפש לחיות רק את הנשימה הזו של ההרף עין של מענק החיות של השי"ת הנותן לו כח לעשות חיל ללמוד אות אחת או תיבה אחת בבחינת הרחמים,

ובכך הוא מקשר עצמו עם כל שרשי הנפש שלו בכל הגלגולים ובכל העולמות ואז אשרי לו והכל כדאי הוא לו כי נעשה כאחד מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכות. לכן אל לו להתייחס מן כשולונותיו, אדרבה, ישתדל להבין את הרמז מלמעלה הצפון בהן, שהוא קול דודי דופק להעירו ולעוררו, ואז יתחיל להבין ולחיות עם הסיבות השלוחות אליו ואז יתבהר לו המושג של תורת אמת היתה בפיהו, שהיא מדריגה של למעלה מהשגתנו ורק עבודתנו בבחינת אדם ובהמה תושיע ה' היא חיבור לה.

אני מאחל לך מקרב לב ונפש שתעשה חיל בעבודה זו שהיא עבודה שבלב יסוד ההכנעה שהאדם יכול לתת וחייב לתת ואז תזכה לאור התורה ולבון וזכות מדות הנפש ותזכה לדברים הרבה של האמונה הפשוטה אמן כן יה"ר
בכבוד רב ...

קראתי את מכתבך הנלבב אודות העבודה המוטלת עלינו לעבוד בה את בוראנו יתברך בכל לבבנו ובדרך קבלת עול, אשר מתאונן מרה על המכשולים המזדקרים לפניו הן בעניני לימוד ותפילה והן בענין תקון מדות הנפש אשר האדם קשור בהן מעת היולדו.

ובאמת, מה יתאונן גבר חי. כי המכשולים עצמם הם המלמדים להועיל להאדם את מציאותו האמיתית מה הוא ומה חיו ואינו אלא כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי וכפירש"י הנני לפניו יתברך כגולם ללא ידים וללא רגליים. וככל שייטיב להבין פחיתות ערכו כך יזכה למדת הדביקות בו יתברך זו המדה שאין למעלה ממנה, כמאמר הכתוב: "ובו תדבקו".

כי מי הוא זה אשר לבבו יטהר לומר להתעלות רוחנית בלי שום פניה עצמית להיות תלמיד חכם חשוב ומכובד בעיני הבריות וכד', ולכן הקב"ה שולח את המניעות שהם רחמים גמורים שלא יהי מנותק מהקדושה ח"ו ורק יחיה עם הסיבות שהקב"ה מזמין לו מפעם לפעם כדי שיקרא בקול גדול! אבי, אבי, למה שכחתני ולמה תעזבני?!

או אז הוא זוכה לשמוע בקול הקריאה של חיבה בני, בני, הנני. כי אני הוא שהסתרתי פני ממך, כדי שתתיגע למצאתי בבחינת יגעת ומצאת תאמין, תזכה לאמונה, ע"י היגיעה שהיא בחינת מציאה שהיא בהיסח הדעת שאין לו לאדם שום חלק בה, אלא הרחמים הפשוטים בבחינת חסד א-ל כל

תשל"ט

לכבוד

רחוקים מאד ממנו ויש מסך מבדיל בינינו ובין בוראנו משום שאין אנו מבקשים להיכנע בפני הסיבות של הבורא המסבב אותנו זה אלפי שנים.

העצה האמיתית היא, ללמוד להתגבר על כל המכשולים, והנפילה שלך לא תגרום לך חלילה להישאר בהנפילה. אלא על אף הכל, צריכים להמשיך במאבקים. כמו שהבהמה אינה נשארת בנפילתה, והמכה של בעליה מעוררה להתאמץ ולהמשיך בחרישה. כך גם אנו, המכות שאנו מקבלים אינם צריכים לגרום לנו פחדים או יאוש. להיפך, כל מכה יכולה להיות עבורנו סיבה ישירה שעל ידה נוכל להבין מהותנו ותכליתנו שהיא ההשגה של פחד ה'.

אני מקוה, שאם תחזור ותקרא אגרותי זאת, תבין לאט לאט את מה שאני כותב אליך, ויוטב לך בצורה כזו עד שתוכל גם לעזור לאחרים ללמד אותם ולהסביר להם איך שאתה היית במצב דומה ואלו נסיונות עברו עליך, ואיך התגברת עליהם, עד שתפעול עליהם פעולות טובות. ונזכה להתאחד בשלימות, להגיע לדעת האמיתית שכל הטבעים בהם נבראנו, הכל לכבודו יתברך ולתכליתו, כמו שדוד המלך ע"ה אמר: "אין מתום בבשרי מפני זעמך ואין שלום בעצמי מפני חטאתי". ועיי' כך נהיה קשורים עם השי"ת באותו הפחד שיש לך מן יסוד הטבע, יהיה לך מושג של פחד ותוכל לשלוט על כל המחשבות עד שתגיע למדריגה של המקדש שמו ברבים מתוך התמסרות מוחלטת ללא שום סייג. יהי רצון שתזכה להגיע לכך אמון כן יהי רצון.

לנכון קבלתי מכתבך אלי מיום ח' באייר השתא, קראתיו והתעמקתי בו כדי למצוא את התשובה הנכונה אשר יהיה בה להשתיק את הסערות והפחדים שאתה עובר משך עשרים וארבע שעות ביממה. ולא מצאתי תרופה לסבלותיך אלא אם כן תתחזק מאד ברוחך ולא תשים לב לכל מחשבה הבאה לך הגורמת לך עצבות נוראה ופינוק רב המביאים את נפשך במסגרים.

כדי לתור אחרי הסיבות המביאים עליך את פחדך וחוסר הבטחון נראה כי הפינוקים הרבים שעברת בחיים גרמו לך שתקבלם ברצינות ומונע ממך את שאיפות החיים, היציבות הנפשית והבטחון העצמי.

כדי להציע לך פתרון להטבת המצב, אתה חייב להאמין שכל מחשבותיך וכל פחדך מקור הקדושה - מקורס', הקב"ה חפץ לעורר לך באמצעות פחדך את פחד ה', כמו שאנו מתפללים בראש השנה: "ובכן תן פחדך" כדי שע"י כך תזכה להגיע לדביקותו יתברך ולהתכלית האמיתית של האנוש שהיא בחינת מה.

כי אנו חיים ברגשות, ומציאות הבורא יתברך שהוא נמצא ואין עת אל מציאותו נעלם מעינינו, וכשאנו פועלים דבר מה, אנו נהנים מהפעולה ואיננו נהנים מן המזכה אותנו לעשות את הפעולה שהוא הקב"ה הטוב והמטיב. משום כך אנו תקועים במחשבותינו המתרוצצות בנו ששתי פנים להם, האחד, יסוד הגאווה, השני, יסוד היאוש המביא לידי עצבות. ואף פעם לא זכינו עדיין להגיע לדרך האמת להידבק בהשי"ת ע"י הסיבות השונות "הוא מראה לנו משום שאנחנו

אמריק קצריק צפ"י זכרי אל"ר הרא"ש e'le'k סכתבס הר"ר גז'יה סג' e'le'k

אמר בשיחה שהאדם בבואו לעשות עבירה ויצרו בוער בקרבו, שולחים לו מן השמים רגע לפני זאת הרגשת חולשה ועצלות שיתבונן ולהמנע מחטוא, ואם מתעלם מהרגשה זו, מתגבר עליו יצרו וזורק לתהום, אבל אם הוא מנצל את הרגע של העצלות ונרתע מחטא - מרגיש גועל נפש בדברו לעצמו: מה רצית לעשות טיפש שכמותך, והוא מתמלא רגשי תורה להשי"ת שמנעו מלעשות העבירה בדרך זו.

במוצש"ק אחר ההבדלה כאשר טובלים את האצבעות בשירים של היין ומעבירו על העיניים, אמר לו אחד האם זה סגולה ליראת שמים? אמר לו הרא"ש: בלי עבודה עצמית שום סגולה לא תעזור לך..."

הייתי נוכח השבוע אצלו כאשר ביקר אצלו דומני הפעם הראשונה תופר בגדים, שאל את האיש האם אתה מכיר את השי"ת, ואיך אתה מכיר אותו? אמר לו האיש מתפללים אליו ואומרים בעזרת השם. אמר לו הרא"ש וכיצד אתה תופר בגד, האם אתה מדבר על הבגד, או עובד עליו למעשה וחי את העבודה שלו עד שגומר כלי שלם, אבל מדיבורים אפילו כמה שעות לא יצא בגד אחד. כך השי"ת אם מדברים עליו נשארים עם הדיבורים ואין זה כלל אמונה בהשי"ת, צריכים לחיות אתו ולראות בכל סיבה השגחת הבורא ית'.

בחוה"מ סוכות סיפר שלאחרונה ביקרה אצלו אשה אחת חוטאת, ובתוך הדברים הודתה לו שהיא מרגישה תמיד לפני החטא ניצוץ לשניה אחת הקורא לה להימנע מחטוא אבל אש היצה"ר מתגבר עליה ויורדת לתהום. הסביר לה הרא"ש שהניצוץ הזה הוא כח אלוקי ממעל שמעורר אותה להתגבר על היצר. כאשר הדבר נקלט בלבה, אמרה: הוי, אם האלוקים בעצמו מופיע ומעורר אותי, איך אני מעיזה פנים נגדו? בסופו של דבר קבלה על עצמה לשוב מדרכה ואמנם היתה לבעלת תשובה. הרא"ש הוסיף: הלואי ואנו נרגיש זאת באותה פשטות שהיא קבלה את זה

מזכרת המבואר למאמץ אלל המביח ואלל ביה ישראל

גבלה שנה וקאלוגיה, גאל שנה וברכוגיה
שנה טובה ולמבורכ
גבולה וגבולה טובה

יול ע"י

מערכת החברותא

עדיני 3

טל: 02-5829688

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

שהשמחה במעונם

הר"ר משה תופיק ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר יוסף אורלנציק ומשפ' להולדת הנכדים